

!Pura Vida!

Nieuwsbrief van Kees en Claudia Geluk

AUGUSTUS 2020

NUMMER 8

Kleine dingen

We zitten nu al zo'n vijf maanden in quarantaine. Het grootste deel van onze contacten is virtueel, de kinderen op school, Claudia met de mensen die ze in haar werk heeft leren kennen en Kees op het seminarium. In de sleur van het opgesloten zitten, leer je wel om te genieten van kleine dingen: even boodschappen doen als het mag (ondanks het gepruts met mondkapjes, handgel en overige protocollen), die ene keer in maanden dat we de natuur in kunnen trekken om een wande-

ling te maken (zie hierboven), een videogesprekje met oma, een potje Beverbende of Rummikub spelen, een kop koffie drinken in ons tuintje.

Ook dat wat je kunt betekenen voor andere mensen zit soms in kleine dingen. Dat heeft aan de ene kant soms iets frustrerends: we krijgen veel verhalen te horen van mensen die tegen hun financiële grenzen lopen en die hopen dat we iets voor ze kunnen betekenen. We kunnen niet veel meer doen dan kleine dingen. Werk of

inkomen kunnen we niet voor ze organiseren. Soms voel je je daarbij wel machteloos, omdat het probleem zelf nog niet is opgelost.

Aan de andere kant heeft het toch ook wel iets moois. Die kleine dingen die je wel kunt doen, kunnen wel veel betekenen voor iemand: een luisterend oor, een pakketje met levensmiddelen, een warme maaltijd. Soms is het genoeg om te worden ervaren als een teken van hoop, als de verhoring van het gebed.

In dit

nummer:

Kleine dingen	1
Zending in coronatijd	2
Te jong	3
Bedankt	4
Gebedspunten	4

Zending in coronatijd

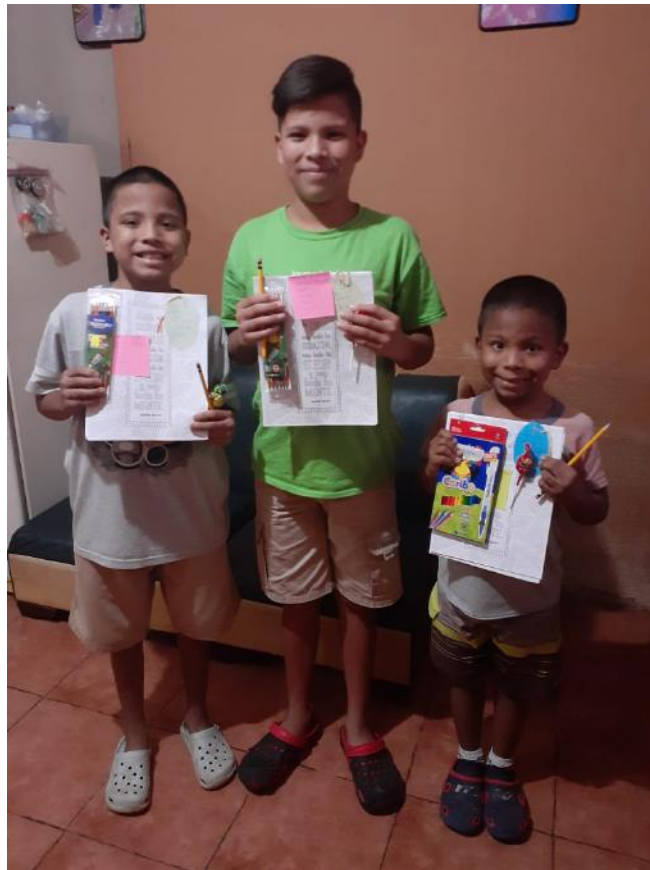
Laatst nodigden we een Costa Ricaanse vriend uit op zaterdagavond. Kees had heel traditioneel de soep voor zondag alvast gekookt en is ook aangehaakt bij de broodbak rage, dus we boden hem een soepje aan met wat eigengebakken brood. Onze vriend biechtte op dat hij die avond nog niet had gegeten. Hij is coach van beroep. In zijn werk beweegt hij zich vaak tussen mensen met een hoge functie in het bedrijfsleven en in banken, zoals directeurs en managers. Het ging goed met zijn bedrijfje, had nog heel wat opdrachten in het verschiet. Maar opeens is alles gecancelled vanwege het coronavirus. In de afgelopen maanden heeft hij geleefd van zijn spaargeld en hij heeft ook anderen geholpen, die het mogelijk zwaarder hadden dan hijzelf. Maar nu is het zover dat hij niet meer genoeg heeft om eten te kopen. Aan het eind van de avond gaat er een tas boodschappen mee.

De situatie in Costa Rica

In onze vorige nieuwsbrief konden we een redelijk positief verhaal schrijven over de ontwikkelingen rond het coronavirus in Costa Rica. Inmiddels is dat behoorlijk omgeslagen. Op het moment dat we dit schrijven zijn er bijna 28.500 besmettingen. In Nederland zou je naar verhouding op ruim 95.000 besmettingen uitkomen. Maar hier moet het worden opgevangen door een gezondheidszorg met minder capaciteit. Vandaar dat we nog steeds in quarantaine zitten. In deze maand met afwisseling tussen strenge en minder strenge weken. In strenge weken mag je doordeweeks één dag je auto gebruiken, in minder strenge weken vier dagen.

Kinderen in La Tabla

Vóór de coronacrisis kwam Claudia vaak in de wijk La Tabla. Ze gaf bijles aan verschillende kinderen. Vanwege de quarantaine kan ze er nu niet naartoe. Maar toch blijft ze in contact. Als de kinderen vragen hebben over hun schoolwerk, wat ze nu ook thuis doen, bellen ze Claudia op. Eén van die kinderen is

Matthew. De situatie levert hem stress op, zodanig dat hij er uitslag van heeft op zijn huid. Ze leven met z'n allen in een klein huisje. De hele dag met elkaar thuis zijn doet geen goed. "Ik heb al heel vaak gebeden dat het coronavirus zou verdwijnen, maar tot nu toe is dat niet gebeurd." In La Tabla zijn er verschillende coronapatiënten. Omdat iedereen zo dicht op elkaar woont, is het risico op besmetting hoog.

Claudia heeft voor 'haar' kinderen in La Tabla pakketjes gemaakt met

kleurplaten, extra opdrachtjes die ze naast hun schoolwerk kunnen doen en verder nog wat aardigheidjes. We leveren de pakketjes af bij één van de moeders, die het verder verspreidt in de wijk. Al gauw komen de Whatsapps binnen met enthousiaste reacties. Alleen al het idee dat er aan je gedacht wordt, kan veel betekenen.

Vrouwenkringen

In de kerk gaat de vrouwenkring die Claudia heeft opgericht nog steeds door. De structuur is veranderd. Wekelijks zijn er enkele kleine kringen en eens in de maand is het gezamenlijk. Allemaal digitaal. Vooral de kleine kringen kunnen uren duren. Middenin de quarantaine wordt het als een soort uitstapje ervaren, een plek waar je even je hart kunt luchten en samen wat kunt leren uit de Bijbel.

Met de vrouwen in La Tabla, waar Claudia eerder samen mee bakte heeft ze ook regelmatig digitale Bijbelkringen.

Vrouwen die normaalgesproken niet in de kerk komen. Op dit moment lezen ze het boek Ruth, een paar verzen per keer, de concentratie is minder hoog dan bij de andere kring. Maar er komen allerlei interessante thema's langs, die herkenbaar zijn voor deze vrouwen: het leven in een ander land, keuzes die je soms maakt als je niet aan eten kunt komen, je relatie met je schoonmoeder. Maar ook die God van Israël, die door al die misschien wel niet zo handige keuzes heen, toch zijn doel met mensen weet te bereiken.

Te jong

“Er zit een jongetje in de klas die een andere taal spreekt”, zei hij tegen me. ‘Dan moet je hem maar proberen te helpen, zodat hij zich gauw thuis voelt’, zei ik toen”. “Tegen mij zei hij, als Marcos nog even iets moest afronden, heel stoer: ‘moeder van Marcos, Marcos komt er zo aan, hij moest nog even iets afmaken’”, antwoordt Claudia. We zijn op bezoek bij de moeder van een klasgenootje van Marcos.

Ze woont nu voor een poosje bij haar ouders, samen met haar man. Gebroken is ze. Als teken van verbondenheid brengen we wat eten.

Eerder, op een zaterdag in alle vroegte kregen we een bericht vanuit school: Santiago, een klasgenootje van Marcos, is plotseling overleden. Marcos is in tranen als hij het hoort. Eén van zijn allereerste vriendjes in Costa Rica. In het bericht wordt niet direct tekst en uitleg gegeven. Maar al gauw wordt duidelijk wat er is gebeurd.

Middenin de coronacrisis waren ze gaan verbouwen in hun huis. Op het moment dat het gebeurde was Santiago alleen met een familielid, die aan het klussen was. Hij ging kijken. Opeens schoot er iets los, wat in zijn hoofd is terecht gekomen. Er kwam nog een ambulance en er is geprobeerd hem te opereren maar het mocht niet baten.

Al gauw werd er vanuit de ouders van klasgenootjes het initiatief genomen om langs het huis van de ouders te rijden. Vanwege de quarantaine mogen op zaterdag alleen de auto's met een nummerplaat

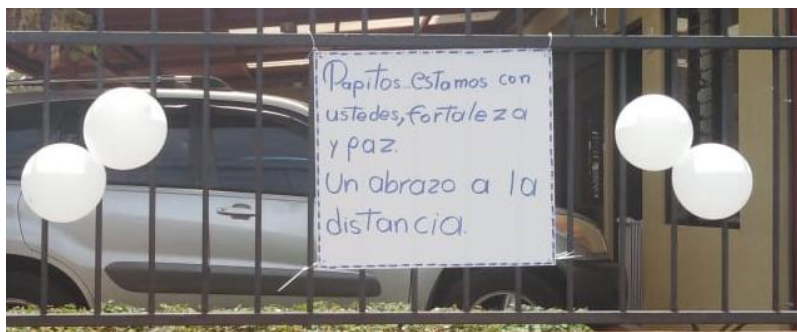
eindigend op een oneven nummer rijden. In een stoet rijden we de wijk in. In de hele straat hangen er witte ballonnen en bordjes met goede

wensen voor de ouders van Santiago. In een doodlopende hoek van de straat hebben de burens een tafel neergezet die helemaal versierd is met bloemen en ballonnen. Daar kunnen we een kaartje achterlaten voor de ouders, die op dat moment niet aanwezig zijn.

Eén van de ouders van de klasgenootjes doet spontaan een gebed, daar midden op straat. Alle aanwezigen doen mee.

Een jongetje van 8 jaar. ‘s Morgens zat hij gewoon nog in de virtuele les. ‘s Avonds om een uur of 6 is het gebeurd. De volgende dag, zaterdag om 5 uur ‘s middags is hij begraven. Geen tijd om afscheid te nemen. Geen enkel signaal dat dit er aan zat te komen. Hun enige

Ouders, we denken aan jullie, kracht en vrede. Een hug op afstand

zoon.

In de week erop is er veel aandacht in de lessen voor het gebeurde.

Klasgenootjes slapen slecht, zijn geprikkeld, en weten niet goed hoe er mee om te gaan.

In een later stadium krijgen we nog wat meer beeld van Santiago. Zijn trotse vader, zelf muzikant, post op Facebook een filmpje waarop hij piano speelt, iets

wat hij al vanaf zijn vierde deed. Iets wat hij ook deelt is één van de laatste gesprekken die ze via tekstberichtjes voerden:

“Papa, als je klaar bent, wil je dan met me spelen”

“Tuurlijk, m’n lieve jongen”

[...]

“God is niet dood”

“Zeker jongen, God is niet dood”

“Je hebt gelijk”

De vader schrijft erbij: “Op dit moment dacht ik dat hij aan mij schreef, maar ik kom er nu achter dat dit bericht bestemd is voor ieder die het kan lezen: God is niet dood!”

GZB

Postbus 28
3970 AA Driebergen
0343-512444
info@gzb.nl
www.gzb.nl

U kunt een gift overmaken
naar IBAN
NL91INGB0690762445
o.v.v.
TFC Kees en Claudia Geluk

Colofon

Kees en Claudia Geluk zijn met hun vier kinderen uitgezonden uit wijkgemeente de Dorpskerk van de Protestantse Kerk te De Bilt in samenwerking met de GZB. Ze houden zich bezig met theologisch onderwijs en zetten zich in voor mensen in de marge in Costa Rica.

De GZB werkt graag mee aan de verspreiding van deze rondzendbrief.

Website: www.gzb.nl/puravida
Facebook: www.facebook.com/gelukpuravida
Email Kees: keesgeluk@hotmail.com
Email Claudia: ninoskasolis@hotmail.com
Email TFC: tfcgeluk@dorpskerkdebilt.nl

Bedankt

Begin deze maand was Thomas jarig. We willen iedereen bedanken voor de berichtjes en felicitaties die hij heeft ontvangen, Thomas vond het erg leuk!

Gebedspunten

In onze nieuwsbrieven willen we ook een aantal punten van gebed en dank met jullie delen. Doet u ook mee?

- We danken God dat het goed met ons gaat ondanks de quarantaine en dat het ons niet 100% verhindert om iets voor anderen te kunnen betekenen.
- We danken voor de vrouwenkringen (zie pagina 2), dat de vrouwen hier een plek vinden om hun hart te luchten, ervaringen uit te wisselen en ook bemoedigd te worden vanuit de Bijbel.
- We bidden voor de mensen in Costa Rica, ook in de middenklasse, die nu soms in onzichtbare armoede leven. De coronacrisis laat zien, dat ondanks dat het goed ging in Costa Rica, de economie toch heel kwetsbaar is. Er zal veel creativiteit nodig zijn om weer op te krabbelen.
- We bidden voor de kinderen uit La Tabla (zie pagina 2), die symbolisch zijn voor heel veel kinderen in arme wijken. Het leven in quarantaine is daar extra stressvol. Familieverhoudingen die toch al gespannen waren, komen nog meer onder druk te staan als je de hele dag dicht op elkaar zit.
- We bidden heel speciaal voor de ouders van Santiago (zie pagina 3), die zo plotseling hun zoontje verloren. Op dit moment is er veel belangstelling, maar de pijn zal zeker niet minder zijn, als het leven zijn gewone gang weer gaat voor de mensen om hen heen.
- We blijven bidden voor Nicaragua, waar het coronavirus maar door blijft gaan, zonder dat de overheid hier transparantie over geeft. Waar de mensen voorheen nog naar de ziekenhuizen gingen, kiezen ze er steeds meer voor om maar thuis te blijven als ze ziek worden, en eventueel thuis te overlijden, zodat er in ieder geval nog afscheid genomen kan worden in de familiekring.